

Peter Verhelst

ZING ZING

Gedichten

2015 Prometheus Amsterdam

© 2015 Peter Verhelst
Omslagontwerp Tessa van der Waals
Foto omslag Carla van de Puttelaar
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 2969 9

INHOUD

ALSOF WE ONSZELF NAAR EEN ZONSVERDUISTERING ZAGEN KIJKEN 7

- Uren waren we aan het klimmen 9
- Als je geen contact meer hebt met de dingen 10
- Je had het met een deken willen toedekken 11
- Je wil niet kijken, maar je kunt niet wegstijgen 12
- Het geeft niet 13
- De dag dat we van de berg afdaalden 14

GEZANGEN VAN DE NACHT DIE UIT ONS 15

- Hoe krachtig een nacht kan zijn 17
- De hitte wikkelt je in cellofaan 18
- Vannacht had de wind zo'n muskusgeur 19
- Het had gekund, een hond die uit het water kruiend 20
- Twee jongens houden een ruit horizontaal, zwevend 21
- Als iets slapen kan worden genoemd, dan dat uitgieten 22
- Voor het huis openen zich al de eerste bloemen van de magnolia 23

GEZANGEN VAN DE ONMOGELIJK ONBEWEEGLIJKE 25

- Ijs 27
- Basalt 28
- Met je rug 29
- Die ene 30
- Kleine warme 31

GEZANGEN VAN DE NOOIT VOORHEEN ZO 33

- Door rode lak heen 35
In het seizoen van over heuvelflanken stromend oker 37
Naadloos, volkomen glad lood 39
Je keek omhoog 40
Je ziet jezelf neerhurken bij een bed 41
Als jij het bent die ik zal missen 42
Nog even de zee, het sissende zand aan de waterlijn 43

ZINGENDE GEBOUWEN 45

- De Tosca building 47
De Lake building 48
De Hope tower 50
Gebouw in de vorm van een harp 51
Huis van de slaap 52
Onmogelijke kamer 53
Ongebouwd huis 54
Huis voor silent party 55
Pianohuis 56

GEZANGEN VAN DE ONVERRICHTERZAKE 57

- Hoe kunnen we dit wakker worden noemen in een wereld 59
Iedereen staat op het dak van zijn huis traag voorover 60
Zie ons op de daken 61
Hadden we gedacht elk in ons dak 62
De zwarte bril met ons gezicht versmeltend 63
En toch 64
We hadden een licht soort 65

INSTRUMENTAL (ERBARMEN DICH) 67

- Verantwoording 71

ALSOF WE ONSZELF NAAR EEN ZONSVERDUISTERING
ZAGEN KIJKEN

UREN WAREN WE AAN HET KLIMMEN

Je vingertoppen op je gezicht en daarna in je ooghoeken
om het vel vaster aan te drukken,

is dat jouw manier van denken?
Wat een prachtige, stille plek.

Hoe moet het verder, denk je. In de vallei klopt ochtendmist
zich boven de rivier op. Verlangen

in iets te verdwijnen
wat er altijd zal zijn.

Het gras is hier zo anders.
Hoe moet het verder met ons? fluister je.

Bloemen met verglaasde kelken.
Ik ga met gespreide armen op sterrenmos liggen.

Hoe zou jij dat noemen, verlangen naar iets moois?
Je schudt je hoofd. Naar iets wat er altijd zal zijn, fluister je,
droom je weg, je pink streelt je mond en ergens

moeten nu verdrietige vormen ontstaan
van glimlach, magnolia, halsbandparkiet. Onverwoestbaar

vanzelfsprekend en onzinnig tegelijk
lijkt de vallei van hierboven.

ALS JE GEEN CONTACT MEER HEBT MET DE DINGEN

Hoor jij dat ook, dat geluid
van meeuwen, maar geen zee? Onmogelijk

na te gaan waar herinnering begint en droom
eindigt. Hou je koude handen onder je kleren

nu de wind opsteekt. Twee wapperende vlaggen
zijn we. Het gevoel dat alles zich achter een deur afspeelt
en dat je ervoor in de rij kan gaan staan.

Twee hevig wapperende vlaggen.
Alsof we iets ongerepts betreden

wat er altijd zal zijn, zeg je hees,
met opgetrokken schouders, mond open, samengeknepen ogen,
een waterdruppel valt in mijn nek.

Neem het jongetje dat je bent
geweest op schoot. Troost hem.

Je legt je handen op mijn borst,
we gaan zo hoog mogelijk op onze tenen staan.

JE HAD HET MET EEN DEKEN WILLEN TOEDEKKEN

Ik dacht dat ik het na al die jaren beter zou weten, sneller
buiten adem, soms zomaar op mijn zij
met handen tussen mijn opgetrokken knieën, dat wel,

maar toch kwam ik almaar dichterbij.
Alles wat ik heb gewild. Windstil.

Alleen maar toekijken hoe jij kleren uittrekt.
Hoor jij dat ook?

Ga niet naar de rand.

Je gaat naast me zitten op je kleren, met je armen gekruist
steek je je handen onder je oksels. Je komt overeind
en trekt je kleren weer aan.

Misschien moeten we eerst maar even,
de armen om elkaar geslagen, over de rand kijken.

Uit de mist horen we – bij elke stap gooien ze
witte kleren voor zich uit – horen we
een doorzichtig koor op ons af komen.

JE WIL NIET KIJKEN, MAAR JE KUNT NIET WEGKIJKEN

Alsof we op een berg naar een zonsverduistering kijken –

vangen we een glimp op van de achterkant van de zon?
Eerst breng je je gezicht naar voren, doe je je mond open,
je hals rekt uit als naar een spiegel.

Je wacht tot we weer weten wie we zijn
en waar we op wachten.
Na al die uren klimmen
en de wind.
Tot het zover is.

Je ademt diep in,
met wenkbrauwen gefronst en lippen vaneen
voor het ware zingen.
Alsof je eindeloos rook uitblaast. Alsof je gezicht
van binnenuit verlicht, voorovergebogen,

elk met een hand op elkaars rug om de hartslag te voelen,
terwijl het zwart wordt.
Heel lang geleden.

Je mag niet, maar je kunt het niet laten vol
in de zon van dat zwart te kijken.

HET GEEFT NIET

Er zou iets bijzonders gebeuren, maar het is niet erg.

Een berg met iemand, slapend op haar zij,
en iemand die vooroverbuigt
alsof hij zijn wang tegen die handpalm wil leggen.

Uit de laatste zon halen we kracht
zoals planten dat doen.

Het duurt nog even.
Je beweegt als ik naast je kom liggen
onder die allerlaatste zon.

Overal ritselen grasplukken alsof iets om ons heen rent.

Zo hevig dat de sterren opgloeien.

Je zegt iets in een taal in je slaap.
Je vraagt je af – misschien is het al te laat,

zouden ze in een vliegtuig,
zouden ze van daarboven kunnen zien
wat op die berg hier om ons heen rent?